

POKRAČOVÁNÍ FILMOVÉHO THRILLERU *NELÍTOSTNÝ SOUBOJ*
REŽISÉRA MICHAELA MANNA

NELÍTOSTNÝ SOUBOJ

H E A T

1 9 8 8 2 2 0 0 0

M I C H A E L M A N N

M E G G A R D I N E R

NELÍTOSTNÝ SOUBOJ

H E A T

1988

2

2000

NELÍTOSTNÝ SOUBOJ

H E A T

1 9 8 8 **2** 2 0 0 0

M I C H A E L M A N N

M E G G A R D I N E R

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Harper
Collins

Český název: *Nelítostný souboj 2*
Název anglického originálu: *Heat 2*
Autoři: Michael Mann, Meg Gardiner
Překlad: Horác Vrchlický
První vydání: William Morrow, An Imprint of HarperCollins Publishers,
2022
Grafika české obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wořelová
Odborná konzultace: Npor. Mgr. Jakub Al-Rihani

Heat 2: © 2022 by Michael Mann Books LLC. Všechna práva vyhrazena.
Heat © 1995 Monarchy Enterprises, BV, and Regency Entertainment (USA),
Inc.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Úryvek z básně „Realness“ od Spoon Jacksona přetištěn se svolením Spoon Jacksona. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek písně „It’s All Over Now, Baby Blue“ od Boba Dylana použit s laskavým svolením vydavatelství Universal Music Publishing. Všechna práva vyhrazena.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Tony Mauro
Design loga: Neville Brody
Fotografie na obálce: © trekandshoot/Dreamstime.com
Foto Michaela Manna: použito se laskavým svolením Michaela Manna
Foto Meg Gardiner: Nick Berard
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9015-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9016-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9017-3 (PDF)

*Mému otci
Jacku Aaronu Mannovi,
který je inspirací ke všemu*

Michael Mann

Paulovi

Meg Gardiner

PROLOG

Ve čtvrtek 7. září 1995 v 11:32 přepadli banku Far East National Bank na South Flower Street 444 v Los Angeles tři muži: Neil McCauley, Michael Cerrito a Chris Shiherlis. Čtvrtý, Donald Bredan, na ně čekal za volantem únikového vozu. Far East National Bank byla distribučním centrem hotovosti s velkým množstvím bankovek po ruce. Zaměstnanci banky spustili dva alarmy Telco a jeden mobilní poplašný systém, ovšem signály z nich nikam neodešly. Během uplynulé noci Cerrito prořízl strop podzemní garáže banky, aby se dostal k centrální procesorové jednotce poplašného systému v podlaze, a vyměnil tři její obvodové desky. Dvacet minut před loupeží se poplašný systém sám vypnul, včetně záznamového kamerového systému. V 11:50 McCauley, Cerrito a Shiherlis vycházeli jeden po druhém z banky s taškami obsahujícími 12,8 milionu dolarů v hotovosti.

Pět minut před tím, v 11:45, dostal detektiv Vincent Hanna z oddělení loupeží a vražd losangeleské policie tip na právě probíhající ozbrojenou loupež. Hanna, jeho detektivové a uniformované policejní jednotky dorazili k bance, když McCauley, Cerrito a Shiherlis kráčeli přes prostranství před bankou. V následujících okamžicích vypukla v Los Angeles městská válka.

Vincent Hanna pronásledoval tuhle skupinu zločinců od chvíle, kdy přijel na místo násilného loupežného přepadení obrněné dodávky. Po příjezdu ho uvítala typická podoba místa činu – obrubníky,

pouliční lampy, kandelábry, to vše patřilo k běžným kulisám ulice. Ale z toho vystupovaly nepatřičnosti, jaké na běžné ulici obvykle nebývají – kusy mozků, úlomky kostí, nepravidelné kaluže krve či spodek obrněné dodávky ležící na boku jako zkamenělý mamut.

Identita ozbrojených lupičů zůstávala i po ohledání místa činu záhadou. Co však Hanna poznal na první pohled, tak že násilné loupežné přepadení provedla vysoce výkonná skupina špičkových profesionálů. Prozrazovaly to stopy, které po sobě lupiči zanechali.

Prozrazovaly toho ještě mnohem víc. Zanechávaly zprávu o tom, co se stalo a jak se to seběhlo. Hanna ze stop dokázal vyčíst sled událostí. Jaké metody pachatel nebo pachatelé používají. Jak dobře byli připraveni. A také to, jak přemýšlejí. Místo, které si vybrali k ozbrojené loupeži, mělo dvě dobré únikové cesty. Z obrněné dodávky ukradli obligace v hodnotě milionu šesti set dolarů. Peněz si ani nevšimli. Hanna věděl proč. Neměli na to čas. Na krádež měli předem daný limit. Takže věděli, jak dlouho bude LAPD – policii Los Angeles – trvat, než zareaguje na kód 211¹. Dvě minuty.

Použití speciální nálože k vyříznutí přesného obdélníkového otvoru v pancéřové desce signalizovalo, že jsou pachatelé dokonale technicky vybavení. Když zvládli tohle, budou schopní i vysoce sofistikovaných vloupání. To znamenalo, že se můžou pustit do jakékoli prácičky jakýmkoli způsobem, který je k ní potřeba. A pokud by zrovna nešly věci tak, jak měli naplánováno, byli připravení to vyřešit tvrdě, okamžitě a bez váhání. Dva ozbrojené strážce zabili, jednoho z nich patrně ve chvíli, kdy sáhl po pistoli zastrčené v botě. Třetího popravili dvěma střelami na základě chladného výpočtu. Dva nebo tři mrtví, to je fuk. Když už se z loupežného přepadení stejně stala vražda, proč nechávat živé

¹ 211 je policejní kód pro loupež, který se používá v Kalifornii. Kódy jsou obvykle číselné (desítkové) nebo alfanumerické a označují se jimi trestné činy, incidenty nebo pokyny pro policisty. Kódy se liší podle státu, okresu a agentury. [pozn. překl.]

svědky? Hanna ze stop na místě činu vyčetl, že posledního strážce odpráskli bez mrknutí oka. Jestliže téhle bandě zkřížíte cestu, potom máte problém.

Tohle všechno Hanna věděl dřív, než si promluvil s ostatními detektivy, techniky a uniformovanými policisty z jiných divizí.

Oddělení loupeží a vražd bylo elitní hlavní kriminální jednotkou LAPD. Její působnost byla celoměstská. Hanna měl pravomoc přivlastnit si jakýkoli případ v jakékoli divizi. Chtěl tenhle. Oddělení loupeží a vražd si případ převzalo okamžitě, ještě na místě činu.

Díky síti policejních informátorů Vincent Hanna identifikoval jednoho z členů skupiny, Michaela Cerrita. Jeho sledování přivedlo Hannu k ostatním, až na nepolapitelného Neila McCauleyho. Hanna věděl, že vzhledem k vysoké profesionalitě téhle bandy je vysoce nepravděpodobné, že po sobě na místě činu zanechají dostatek fyzických důkazů, jež by je pomohly usvědčit. Jeho strategií proto bylo sledovat je, zjistit, jaký bude jejich další cíl, a chytit je přímo při činu.

Jejich dalším cílem byl depozitář vzácných kovů. Platina, stříbro a zlaté cihly. Hannovi muži viděli Cerrita u depozitáře třikrát a mohli se připravit. Hanna a jeho tým sledovali skupinu na displejích termokamer FLIR uvnitř jedné z dodávek zaparkovaných naproti přes ulici. Zásahové jednotky SWAT čekaly na rozkaz dobře ukryté na svých místech opodál.

Neil McCauley si uvědomil, že na místě nejsou sami, když stál venku před depozitářem a čekal. Chris Shiherlis v tu chvíli provrtával uvnitř depozitáře díрку do kovových dveří trezoru dutým vrtákem. Cerrito na telefonním sloupu měl na starosti obvod poplašného systému. Trejo, na hlídce, kroužil ve voze kolem bloku. Vzduch na Neilově obličeji byl chladný, stejně jako výraz jeho tváře. Stál a pozoroval temnou, prázdnou ulici. Dokud neuslyšel zvuk. Znělo to jako když těžký předmět spadne na něco plechového. Byl to zvuk, který do nočního ticha nepatřil. Byly

tři hodiny ráno. Podezřelé bylo i to, odkud zvuk vyšel – z jedné z dodávek naproti na ulici. Měly být prázdné. Nebyly.

Neil reagoval klidně a pomalu, protože pomalu znamenalo rychle. Rychle by nebylo rychle. Ne v tomhle případě. Tiše vstoupil do budovy. Shiherlisovi v tu chvíli zbývalo jen pár okamžiků, než se dostane do trezoru. Pak už by stačilo říct jen *sezame, otevři se* a jeskyně by je pustila ke svým pokladům. Neil však vydal rozkaz: *Odchod, okamžitě*. Nechali za sebou nářadí, pracovní oděvy, šest týdnů příprav. Taková byla jejich pravidla a jejich disciplína.

Hanna je nechal jít. Nic na ně neměl a nespokojil se s tím, že je nechá sebrat. Věděl, že každý lepší právník by je z toho vysekal. Chtěl je dostat doopravdy.

Po nedokončené vloupačce do depozitáře drahých kovů se na Neilův popud sešli Neil, Shiherlis, Cerrito a Trejo před elektrickou rozvodnou DWP, kde vysokonapěťové vodiče vytvářely tolik radiofrekvenčního rušení, že i kdyby na jejich vozech byly nějaké štěnice, nebyla šance, aby mohli být odposloucháváni.

Museli se rozhodnout, co dál – tady a teď. A pak se buď rozdělit a jít každý svou cestou, nebo zjistit, kdo je napráskal, oblafnout policii a udělat banku, na kterou si brousili zuby.

Chris se nepotřeboval rozmýšlet. Jeho manželství bylo jako na houpačce a Charlene začínala docházet trpělivost. Pokud šlo o práci, byl Chris spolehlivý, přesný a absolutně soustředěný. V osobním životě ale dokázal podělat, co se dalo. Chris byl gambler. Vyléčený závislák na hazardu, který do toho před dvěma měsíci v Santa Anitě zase spadl. Ve třetím dostihu prohrál balík, a tak začal zběsile sázet na metanáhodné souvislosti čísel a jmen. Jako například na koně jménem Dominick, protože se tak jmenoval jeho syn. Prohrál. Prosázel polovinu z toho, co s Charlene během roku a půl našetřili.

Charlene toho měla po krk. Chtěla pro ně a jejich syna normální život. Dospělý život. Ona se dokázala dostat ze spirály, po které kdysi jela dolů. Chris ale v jejích očích pořád zůstával

dítětem. Stárnoucím dítětem. Potřeboval ji přesvědčit, že se o ni a Dominicka dokáže postarat. Stálo mu to za riziko převzít policajty, kteří kolem jejich bandy slídili jako psi, a vzít si od banky jedenáct nebo dvanáct milionů dolarů. Co se týkalo Michaela Cerrita, dlouho neváhal. Riziko bylo smyslem jeho života.

Neil seděl v cadillacu ve stínu noci pod spletitou křižovatkou nájezdových ramp dálnic 105-110 a v ruce držel obálku s informacemi a dokumentací ke kšeftu v bance. Předal mu ji jeho vyjednávač a prostředník Nate, společně s osobní složkou detektiva Vicenta Hanny, kterou získal *od jednoho fízla za pět set babek*.

Nate byl bankovní lupič ze staré školy z jižní Kalifornie. On a McCauley strávili nějakou dobu ve federální věznici McNeil v Puget Sound. Nyní byl Nate Neilovým dohazovačem zlodějských zakázek a bylo-li to nutné, také „opravářem“. Uhlazoval ostré hrany, řešil spory, zařizoval, co bylo třeba. Rychle a účelně. Nate, vysoký, hubený, pečlivý, s vlasy na ramena sčesanými z čela dozadu, pracoval v modře osvětleném salonku baru Blue Room, který vlastnil. Právě tady, v cadillacu pod ikonickou losangeleskou křižovatkou, hledal přesvědčivá slova, kterými by zformuloval varování, proč je třeba být obzvláště opatrný.

Tenhle Vincent Hanna byl *vážně klasa*. V oddělení loupeží a vražd neměl za úkol „sloužit a chránit“. Nebyl to kariérista, jehož životním cílem by bylo stoupat po kariérním žebříčku. Byl potřetí ženatý, protože byl pořád na lovu. Zasvětil život hledání a zavírání zlodějů a vrahů do basy.

Vyloženej maniak. A chytřej k tomu.

Vincent Hanna byl jedním z těch lidí oddaných svému povolání. A sledoval všechny z Neilovy bandy – všechny s výjimkou Neila.

Neil se řídil mantrou, která zněla: *Když chceš krást, nesmíš mít závazky. Musíš být schopný opustit všechno do třiceti sekund, když začne jít do tuhýho*. Nate Neilovi jeho pravidlo připomněl. Zeptal

se ho, jestli nechce z akce vycouvat. Řekl mu, že Hanna může udělat chybu. Hanna může trefit, nebo minout. Neil si ovšem chybu nesmí dovolit. Ví to?

Neil to věděl. Zvážil Nateovo varování, ale z akce nevycouval. Necítil žádnou povinnost vysvětlovat, proč zůstal, proč porušil vlastní zásadu a rozhodl se banku udělat.

Nikomu nedlužil vysvětlení. Zpočátku si řekl, že vztah s Eady skončí po jedné noci a že si se vzpomínkou na ni vystačí. Její život byl vzdálený milion světelných let od života jeho. Eady, grafická designérka na volné noze původem z Blue Ridge Mountains, pracovala přes den v knihkupectví specializovaném na umění, architekturu a odbornou literaturu v Santa Monice. Když ji Neil potkal, otevřely se mu najednou dveře, o kterých si myslel, že už jsou zazděné. Před několika lety se zavřely na dvouproude dálnici, na asfaltu potřísněném krví nedaleko města Mexicali. Tahle žena se mu ale dostala pod kůži. Chtěl s ní být. Za peníze z banky jim bude moci koupit život někde hodně daleko odtud a od všeho, čím žil doteď. Proto se rozhodl do akce jít. Život bez ní mu přestal dávat smysl.

Jednou, poté co Neil uslyšel onen zvuk uprostřed noci a došlo mu, že je policie sleduje, se s Vincentem Hannou setkali tváří v tvář.

Iniciátorem byl Hanna. Uvědomil si, že zůstat v utajení už nemá smysl.

Zastavil McCauleyho na dálnici 105 a pozval ho na kávu. Potřeboval se o McCauleym něco dozvědět. A nejvíc se toho mohl dozvědět během přímého rozhovoru. Rozhodně víc, než kdyby ho dál jenom sledoval.

McCauley by pozvání přijal, i kdyby měl na výběr. Věděl, že v nepřítli vzdálené budoucnosti může mít jenom zlomek vteřiny na to, aby se intuitivně rozhodl, jestli se vydá napravo nebo nalevo. I proto chtěl pochopit, co je Hanna za člověka. Kdo Hanna je.

Posadili se v bistru Kate Mantilini na Wilshire Boulevard. Oba věděli o tom druhém základní fakta, ale byly to jen údaje bez barvy a bez života. V průběhu setkání vnímal jeden druhého s vysokou citlivostí. Vníмали se všemi smysly a oba četli mezi řádky. Oba byli predátoři.

Neil věděl o Hannových rozpadlých manželstvích. Hanna nezapíral, že to je cena, kterou musel zaplatit za pronásledování chlápků jako Neil McCauley. Neil přiznal, že se schází s ženou, ale neřekl, kdo to je, ani s čím se jí jednou v noci svěřil: *Nechtěl jsem se vázat, protože celý život to se mnou šlo od desíti k pěti. A na jednou se objevíš ty.* Když se objevila na scéně, všechno se změnilo. Poslední akce. A pak nechá minulost za sebou. Přesvědčil Eady, aby odešla s ním.

I když během rozhovoru tváří v tvář ani jeden z nich neprozradil nic, co by je mohlo ohrozit, mluvili s důvěrou, jaká se někdy mezi cizími lidmi objevuje. Zjistili, že svět a způsob, jak se život kolem nich řítí, vnímají podobným způsobem.

Hannu pronásledovaly noční můry. Kolem dlouhého stolu seděly všechny oběti vražd, které vyšetřoval, a dívaly se na něj černými dírami místo očí, protože jim jejich vrazi rozmlátili hlavy. Nic neříkaly. Vypadaly jako ztělesněná výčitka. Nesplněná povinnost. McCauley neuznával povinnosti. Zdály se mu sny, ve kterých nemohl dýchat. Topil se. *Vzbudil se a zhluboka dýchal, aby neumřel.* McCauley si to vysvětloval tak, že má spoustu času. *Možná mu čas dochází,* nabídl své vysvětlení Hanna. Oba věděli, že život je krátký. V tom byli stejní. Jsme stopy na pláži do chvíle, kdy přijde příliv a smyje je. A pak už nejsme nic.

Přesto oba vyhlíželi budoucnost s očima dokořán. Dva protiklady, v některých ohledech však stejní. Oba dělali to, co uměli nejlépe. Stejní v chápání toho, jak svět funguje, oba bez iluzí a bez potřeby obelhávat sebe sama.

Přitom by jeden toho druhého bez zaváhání zastřelil, kdyby musel. I tohle oba věděli.

Ale možná k tomu nikdy nedojde. Možná se už nikdy znovu neuvidí.

S tím jejich schůzka skončila.

V chaosu, který nastal po loupežném přepadení banky, byl Breedan zabit za volantem lincolnu Hannovými detektivy Druckerem a Casalsem. Cerrita, který se chránil pětiletým dítětem v náručí, střelil do hlavy Vincent Hanna. Hannův parťák Bosko byl zastřelen Shiherlisem. Tři uniformovaní policisté LAPD byli mrtví, jedenáct jich bylo zraněných, z toho tři vážně. Shiherlis byl zasažen nad neprůstřelnou vestou nábojem ráže 5,56 milimetru, který se pohyboval rychlostí 945 metrů za sekundu. Střela ho srazila k zemi a roztříštila mu klíční kost, v důsledku čehož se mu do horní části hrudníku dostaly úlomky kostí. Neil ho odvedl na parkoviště supermarketu, kde ukradl kombi. Museli se dostat z L.A.

Neil to nedokázal.

Hanna ho zastřelil pod přibližovacími světly na úpatí přistávací dráhy letiště LAX. Eady na něj v tu chvíli čekala v Chevroletu Camaro u hotelu Airport Marquee na Century Boulevard.

Přežil pouze Chris Shiherlis.

ČÁST PRVNÍ

Los Angeles, 1995

Skutečnost hryže do živého masa

A nezakolísá

Je stálý jako Slunce

A jde si svou vlastní cestou

Spoon Jackson²

² Americký básník, který si od roku 1976 odpykává doživotí za vraždu bez možnosti podmíněného trestu. Poezii začal psát ve věznici San Quentin v roce 1980, je autorem několika sbírek. [pozn. překl.]

Překlad: Horác Vrchlický

1

Neonový nápis nad korejským nákupním centrem na rohu ulice neúnavně bliká. Růžové a modré blesky noci se derou mezi listy žaluzií do malého tmavého kamrlíku. Světlomety z odbočujících aut kreslí stíny na stropě. Z obchodu s hudebninami dole se line nahoru do pokoje hudba. Pulsuje v rytmu srdce Chrise Shiherlise. Buší v jeho rameni a tepnách na krku.

Vstávej.

Nic se nestane.

Sakra, tak vstávej. Ted' hned.

Shiherlis otevře oči.

Není mrtvý. Mrtvým srdce netluče v rytmu K-popu³, který k němu prochází podlahou. Mrtví nekrvácejí. Necítí žádnou bolest.

Kde jsem?

Neví. Ale doma není. Tam to vypadá jinak. Voní to tam jinak. Doma ho nebodají do očí růžové a modré blesky neonů. Domov je raň usazený v údolí San Fernando. S pohodlnou postelí a ne matrací, hozenou na tvrdých prknech v rohu místnosti. Bloudí očima ve tmě. Ne, není to vězeňská cela. Byt v patře. Korejská čtvrtí.

Náhle ho spláchne další vlna oxykodonu. Víčka mu klesnou. Svaly se uvolní. Pak se mu začne vracet vědomí.

Jak jsem se sem dostal?

K-pop duní v rytmu staccato. Připomene mu to rachot zbraní před bankou. Krátce před tím, než zbraně spustily, kráčel s vakem plným peněz na zádech. Ještě teď cítí, jak se ta naditá brašna pohupuje, zavěšená na popruhu příčně přes tělo. Breedana zasáhli, když seděl za volantem a snažil se zmizet. Na místo přijížděli další a další fízlové. LAPD v plné síle. Černobílé plechy jejich aut se mění v řešeta. Ostrý řev zbraní tepe v hlavě. Mozek chce explodovat z lebky ven.

³ Zkratka pro korejský pop. [pozn. překl.]

Hudba dole pod ním šlape dál, pořád v tom samém monotónním rytmu.

Tak jo. Tak toho využij.

„Soustřed se,“ zamumlá. „Otevři oči.“

Po špinavých zdech přejíždějí stíny. Strídají se na nich růžové a modré neonové blesky. Postel. Levné povlečení. On v boxerkách. Jeho šaty jsou složené na plastové zahradní židli. Na nízkém karetním stolku stojí vypnutá televize. Na oprýskaném talířku se povalují staré nedopalky cigaret, v odpadkovém koši se hromadí zmačkané plechovky od piva. Zvenku se ozývají tiché hlasy.

Rána se probírá k životu. Úlomky jeho klíční kosti mu díky bohu neroztrhly podklíčkovou tepnu. Kdyby se dostaly až k ní, byl by teď mrtvý. Tvrdil to ten psí doktor. Doktor Bob. Veterinář. Chris ho slyšel, jak to říká Neilovi, když mu Neil pomáhal udržet Chrise během ošetření v klidu.

Chris se pokusí pohnout.

Tak už, kurva, vstaň!

Snaží se převrátit a posadit se. Svaly v jeho rameni a krku protne ostrá bolest a strhne ho zpátky. Ústa se mu otevrou v němém výkřiku.

Co tady dělám? Jak jsem se sem, do hajzlu, dostal?

Křížovatka. Červená skočila na zelenou. Ječící klaksony za ním ho vyburcovaly z otupělé strnulosti. Vzpomíná si, jak se pomalu rozjel. Ze čtvrti Venice se vracel na sever zpátky k Nateovi.

Venice. Vylezl z auta a podíval se nahoru. Stála na balkonu, sama, shlížela na něj. Její oči, úsměv – stejně svůdný, jako když se poprvé setkali. Pak mu sklouzl pohled na její ruku, která se pohnula vodorovně ve vzduchu. Stejný ruční signál, jaký používají krupiéři blackjacku. *Dobírání karet je u konce.*

Varovala ho.

Dveře pokoje v Korejské čtvrti se otvírají. Dovnitř vchází Nate. Vysoký, v krémovém sportovním saku na dva knoflíky, kolem krku kravata bolo. Světlé vlasy má uhlazené dozadu, pod nosem

knírek, jaký se nosil v sedmdesátkách. Jeho oči, bystré a pozorné, si prohlížejí Shiherlise, sem a tam, a tiše hodnotí situaci.

Už je čas?

Nate sklápí listy žaluzií k sobě. „Cože?“

Jak dlouho jsem tady?

Slova. Znějí mu v hlavě. Dávají smysl. Ale vycházejí mu z úst? Chris si tím není jistý.

Nate se k němu nakloní. „Zůstaň ležet.“

Přitáhne si k posteli zahradní židli, posadí se a opatrně odlepí velkou náplast z gázového obvazu, který zakrývá Chrisovu ránu. Ránu, kterou do Shiherlise provrtal ve vysoké rychlosti malý kousek olova ráže 5,56 milimetru, a dokonale naplnil účel, k jakému byl vyroben: velká kavítace v tělesné hmotě, kost roztržštěná na kousky.

Před Chrisovýmá očima se zhmotní vzpomínky. Znovu leží na zádech na asfaltu, napumpovaný adrenalinem, a s hlavou mírně na stranu zírá na policejní auta, která rozstříleli na kusy. *Nemůže se hnout*. Neil mu pomáhá a zvedá ho.

Teď u jeho postele ale sedí Nate. Sundává mu obvaz. Stehy jsou černé, kůže kolem rány červená a horká.

Nate zabručí, přikývne a Chrisovu paži znovu zaváže. Opře se lokty o kolena. Hledá Chrisovy oči.

„Jsi tady, nebo v Disneylandu?“ Hlas má tichý a mírně chraplavý.

Chris přikývne.

Jsem tady.

„Musím tě odtud dostat. Co nejdřív.“

Je to tak. Nedá se svítit. Chris musí vypadnout. Jinak se v těch sračkách utopí oba.

„Charlene,“ zasípá Chris.

„Máš několik hodin. Pak spadne klec.“

Jeho syn. Jeho žena. Nejsou tady. Charlene je pryč...

„Neil?“ ptá se Chris nahlas.

Nateovy oči jsou chladné a bezvýrazné. Až příliš jasně dávají Chrisovi odpověď na jeho otázku.

„Chceš tady zůstat?“ dívá se na něj Nate těma chladnýma bezvýraznýma očima. „Fajn. Už teď jsi jen pytel mrtvého masa. Tohle jediný by tě teď mělo zajímat.“

„Neil...“

„Srovnej si to, sakra, v palici. Za chvíli se vrátím.“ Nate ještě chvíli váhá, sotva znatelně zavrtí hlavou, a pak zamíří ke dveřím.

Chris se za ním dívá. Blikající neon přes ulici se dere do pokoje i přes sklopené listy žaluzií a kreslí na Nateova záda pruhy. Zkouší na něj ještě promluvit, než se za ním zavřou dveře, ale K-pop dunící jako staccato automatické pistole spolkne jeho slova.

Srovnej si to v palici, člověče, a vypadni odtud.

Dveře se zavřou.

2

Vincent Hanna přechází podél velké prosklené stěny a rozhlíží se po místnosti. Příboj venku naráží v pravidelném rytmu na písečnou pláž. Vlna se převalí, rozprskne se a jako hejno malých krabů utíká pozpátku do oceánu, než se na břeh přizene další a olízne písek dlouhým bílým jazykem.

Oceán je ještě tmavý jako kobalt. Vrcholky nízkých nadýchaných mraků jsou už ale protkané zlatými nitkami prvních paprsků.

Východ slunce. Šest hodin ráno. Dům je prázdný. Tady žil Neil McCauley. Už nikdy se sem nevrátí.

Hanna sem přišel, protože chtěl, aby mu tohle místo povědělo něco o sobě a o McCauleym. Chtěl, aby s ním Neil McCauley znovu mluvil.

Neuplynulo ještě ani šest hodin, co Hanna vypálil tři střely. McCauley nezemřel hned. Oba dva však věděli, že to dlouho trvat nebude.

Hanna ho vzal za ruku a držel ho, zatímco křečovitě záchvěvy přibližovaly McCauleyho ke smrti. V tu chvíli jako kdyby splynuli do sebe. Rozuměli si, jako kdyby byli jediní lidé na planetě. Sami, izolovaní od ostatních. Protože byli, jací byli. A protože jen oni dva věděli, proč tomu tak je a co za sílu je celý život hnalo pořád dopředu.

Hanna zvedne ruku. Cítí v ní otisk McCauleyho dlaně.

Prochází se po místě, kde Neil žil, a dívá se. Poslouchá. Čas, který mu zbývá, aby tu něco našel, vycítil, se vypařuje. Jako mlha v ranním slunci. Hanna potřebuje přinutit tohle místo k řeči, dokud to jde. Dokud tu z Neila ještě něco zbylo.

Vezme všechno, co tu najde. Informace. Časové údaje. Cokoliv. Podlahy z tvrdého dřeva mu však odpovídají pouze ozvěnou, zatímco po nich přechází. Okny sem zaznívá hukot příboje. Skleněné zábradlí je potřísněné od hoven racků.

McCauley tady nežil. McCauley v tomhle prázdném bílém prostoru přežíval. Spal tu, jedl tady, pil jednosladovou whisky z jediné láhve na barovém pultu. Ale nežil tu. Nikdy tu neměl domov.

Přestupní stanice.

Přesně tím tenhle byt byl. Místem, kde měl v plánu chvíli pobýt, než půjde zase dál.

Nebo než bude *muset* jít zase dál.

Žádné závazky. Žádné vztahy.

Na nikoho se nesmíte vázat natolik, abyste ho nemohl během třiceti vteřin opustit, když půjde do tuhýho. Takový je pravidlo.

Takhle mu to Neil McCauley řekl, když spolu seděli v bistru.

Takže... přemýšlí Hanna. Kdo byla ta dívka v Chevroletu Camaro?

Vycházející slunce pootevřelo oblohu nad kobaltovým oceánem. Hanna se otáčí od oken.

Všechno je pryč. Kvůli osmimístné částce ukradené v bance. Cerrito. Trejo. Breedan.

Neil McCauley.

Všichni mrtví.

Kromě posledního muže, Chrise Shiherlise. Ten je někde venku. Kde?

Ze zadní části domu vchází do obývacího pokoje seržant Jamal Drucker. Pohybuje se jako uhlíková čepel. Tiše a přesně. Jeho tmavě hnědá tvář je vážná. „Vůbec nic, Vincente,“ oznamuje.

„Skvrny? Fleky? Nic?“

Hannovy myšlenky utíkají pryč odtud... Někdo z rodiny Michaela Boska už bude v márnici. To ho děsí. V márnici, nebo v pohřebním ústavu. Ten lhostejný výraz na Shiherlisově tváři, když vypálil. Bez zaváhání. Tři dávky naprané přímo do Boska. Kde je Shiherlis teď? Hannovy šance, že ho dostane, se snižují. Čas, lhostejný jako vždycky, hraje proti němu.

Drucker vypadá unaveně, ale jeho hluboký hlas zní zaujatě, soustředěně. „Tři stejné bílé košile ve skříni,“ informuje heslovitě Hannu. „Knihy – *Mechanická metalurgie*, Camus, Marcus Aurelius. Neptej se mě proč.“

Proč ho to nepřekvapuje? „Žádné dámské věci?“ ptá se. „Rtěnka, řasenka, spodní prádlo, Tampax, růžové nebo tyrkysové rukavice na sifonu pod umyvadlem? Co je v lednici? Jogurt? Maliny? Mražené Twinkies? Něco jiného kromě večerí do mikrovlnky?“

„Jedna láhev vodky.“

McCauley ale měl holku. Ve tváři, lemované záplavou hnědých vlnitých vlasů, se jí zračil uražený výraz, když stála vedle camarara. Je zachycená na bezpečnostních záznamech hotelu v nízkém rozlišení. Když se od ní McCauley odvrátil a rozběhl se pryč, s Hannou v patách, ramena jí poklesla. Značky na camaru neseďely. Což byla McCauleyho práce, o tom Hanna nepochyboval. Ale kdo je ona?

Hanna se podívá na Druckera. „Chystala se odletět s ním,“ řekne.

„Kdo?“

„Dívka z camarara.“

„Možná už je pryč.“

„Podle toho, jak vypadala, hraje v týhle hře jen druhý housle. Kam by bez něj šla? Možná ale bude vědět, kdo Neilovi zařídil odlet. Ať už to byl kdokoli, Shiherlis je s ním v kontaktu. Mohl by se u něj schovávat. Na letišti se neukázal, protože pochopil, že máme Charlene. Ví, že Charlene nikam nepustíme. Utíká sám. Jestli někam půjde, pak za tím, kdo se postaral o to, aby McCauley mohl upláchnout ze země.“

Hanna se otáčí a očima skenuje prostor kolem sebe.

„Je v tomhle podělaným sterilním bytě s ptačími hovny na oknech vůbec něco, co by nám mohlo říct, kde může Shiherlis bejt?“

Prohlíží si obývací pokoj, svítáním zabarvený do modra. Tep mu ztěžka tluče. Snaží se nasát nějaké informace. Jenomže tenhle dům mlčí.

Co mi to zatracený mlčení může prozradit?

Nic.

Tak proč jsem ještě tady?

Hanna to nevzdává. Snaží se Neila v tomhle prázdném bytě nějak vycítit. Vžít se do jeho kůže. Stojí tam, kde stával Neil. Dívá se na to, na co se Neil díval. Z podlahy z tvrdého dřeva na něj dýchne jistá melancholie. Život muže, kterého znal, skončil. Nenávratně.

Když seděli naproti sobě v bistru u Kate Manilini, věděli, jak ten druhý přemýšlí o osobních věcech... A přesto se Hanna tváří v tvář McCauleymu nedozvěděl nic, co by mohl teď využít.

Drucker odchází do kuchyně. Ta je skoro stejně sterilní jako celý byt. Antiseptické lesklé přístroje. Neposkrvněný pult. Pero vedle včerejších *LA Times*. Dívá se do novin a hledá načmárané poznámky, telefonní čísla, jména, iniciály a informace. Stopy. Pod novinami leží lesklá kniha.

„Vincente,“ řekne Drucker. „Podívej se na tohle. *Odolnost titanu*.“

Hanna k němu přichází.

Drucker mu podává knihu. „Skvělý seznam četby... Studené naleštěné hovno.“

Na zadní straně knihy je nalepená cenovka. „Hennessey a Ingalls,“ přečte Hanna název knihkupectví. „Znáš ho?“ podívá se na Druckera.

„Jo,“ kývne Drucker. „To je v Santa Monice. Prodávají tam knihy o umění a architektuře.“

Hanna listuje stránkami. Účtenka je založená mezi nimi. „Zakoupeno minulý měsíc,“ zabručí, „zapláceno v hotovosti.“

Okny se do bytu dere hukot příboje. Hanna drží účtenku. Drucker už vytáčí číslo.

„Nech si zavolat manažera,“ říká Hanna. „Ať zvedne zadek a nakluše k telefonu. Neil koupil tuhle knihu před třemi týdny. V jejich obchodě. Kdo s ním byl? Kdo na něj čekal? Kdo ho zkasíroval?“ Otáčí se a odchází z kuchyně.

Drucker pokládá telefon a míří za Hannou do obývacího pokoje. Hanna stojí u prosklené stěny, jen on a oceán před ním. V noci jim nad hlavami řvala dopravní letadla. V levé ruce cítil tep Neila McCauleyho. Teď Hanna slyší jen příboj. Nic víc. Pravou rukou se dotýká skla.

Neil a možná i Chris stáli tady. Přímo tady. Takhle. *Na tom samém místě, kde jsem teď já.* Hanna se neúnavně pokouší vžít se do Neila. Cítit jako on. Myslet jako on.

Sám v nekonečném prostoru oceánu, napadne ho.

Takhle si na tomhle místě, s pohledem upřeným do dálky, možná McCauley připadal. A možná... to chtěl změnit. S hnědovlasou ženou po boku.

Hanna držel Neila za ruku, když sebou jeho tělo začalo cukat v záchvatech způsobených poškozením tepen a ztrátou krve. Jeho gesto bylo pravdivé. Nepředstíral účast. Cítil ji. Cítil s ním. Důvěrný okamžik mezi ním a Neilem ovšem na jeho předchozím rozhodnutí nic neměnil. Kdyby mohl Hanna vrátit čas, udělal by všechno stejně. I to byla pravda.

Otočí se od moře.

Když odchází, zaklepe na sklo. V modravém přisvitu svítání se zvuk prstů nese jako bubnování modlitebního mlýnku.

3

Nate se opírá o stěnu telefonní budky, sluchátko u ucha, a sleduje brzkou ranní dopravu a chodce. „*Debe ir hoy. Absolutamente,*“ říká španělštinou bělocha žijícího v Los Angeles.

Dneska musí Shiherlis vypadnout. Delší čekání nepřichází v úvahu. Už takhle je to o krk.

Stojí před drogerií v Korejské čtvrti a v ruce drží igelitku plnou zdravotnických potřeb, láhev Gatorade, jednorázový holicí strojek a pár dalších drobností.

„Půlka předem – *la mitad antes. Mitad después.* Zbytek, až tam dorazí.“ Poslouchá. Dívá se kolem sebe. Lidé procházející po chodníku kolem něj si ho prohlížejí. Vysoký běloch oháknutý ve stylu rockabilly s kravatou bolo⁴ z padesátých let kolem krku.

„*El carro* – auto je u mě v garáži. Blue Room. Jo. *Azul.*“ Přikývne. „*A qué hora?*“ Podívá se na hodinky. „Bude připraven.“

Zavěsí, zkontroluje ulici a čeká, aby chlápek blížící se zleva nešel za ním. Věžeňské zvyky se ho drží i na svobodě. Kličky přes ulici, vklouzne do úzkých dveří a jde po schodech nahoru, do krcálku nad obchodem s hudebninami a čistírnou, kde Shiherlise schoval.

Chris uvnitř slyší kroky. Posadí se na kraj postele, ale bolest ho znovu srazí zpátky.

⁴ Typ kravaty, která je tvořena šňůrkou a kovovou sponou pod krkem. Ve Spojených státech je spojována s tradičním kovbojským oblekem a nosila se převážně na západním pobřeží. V Arizoně a Novém Mexiku byla ustanovena jako státní úřední kravata. [pozn. překl.]

Musí vstát. Cítí se jako pytel masa a nelíbí se mu to. *To nejsem já, tahle bezvládná brouda. Já jsem tam uvnitř. Sakra, tak vstávej,* nařizuje sám sobě. *Hni sebou.*

Do místnosti vchází Nate. Chris se přinutí vstát.

Útroby se mu sevrou. Bloudivý nerv v nich roztočí vír nevolnosti. Místnost se houpe jako na vodě. Chris klesá zpátky dolů.

Zvedni se, ty sráči!

Denní světlo nakukuje dovnitř škvírami mezi listy žaluzií. Hladina oxykodonu v Chrisově těle klesá a bolest si už na něj brousí zuby. Nevadí. Chris potřebuje myslet jasně, i když to znamená, že s každým nadechnutím ucítí prudké bodnutí.

Nate hodí šustící igelitovou tašku na postel. „Dneska zvedneš kotvy, brácho.“

Chris má sucho v puse. Bolí ho hlava. Je dehydratovaný a ztratil hodně krve. Otevře láhev Gatorade o objemu osmadvaceti uncí a půlku vypije. Nate vysype z igelitky nové balíčky gázy, antibiotickou mast a lahvičku pilulek na předpis.

„Širokospektrální antibiotikum,“ řekne. „Ne, že na to budeš alergickéj.“ Pak vytáhne láhev peroxidu vodíku a vatové kuličky. „Svlíkni se. Dám ti čistý oblečení.“

Chris si sundá košili a ztěžka se posadí na kraj postele. Má pocit, že hluk dopravního provozu venku slábne a světla v místnosti ubývá. Třese se. Musí bojovat s mdlobami. Když promluví, jazyk má pomalý a těžký.

„Charlene,“ zamumlá.

Nate si přitáhne k posteli zahradní židli, posadí se na ni, odlepí z Chrisovy paže velkou náplast a sundá mu z ramene starý obvaz. Pak se nakloní dopředu.

„Charlene?“

„Slyšel jsem tě.“

„Musím se k ní dostat.“

„Jo?“ Nate se na Chrise chladně podívá. „Tak na to zas hezky rychle zapomeň. Ten policajt, do kterýho jsi to napálil? Mrtvej.“

Jeden z Hannoverjch mužů a kámoš k tomu. Plus tři další. Každě policajt v L.A. teď hledá tebe.“

„Musím za ní.“ Chrisův hlas zní teď hlasitěji. „A za Dominicem. Musím je dostat ven.“

Nate se narovná a přestane ošetřovat Chrisovo zranění. „Jestli chceš udělat nějakou pitomost, radši tě odsud vypakuju hned. Tobě to ještě nedošlo? Jediný tvoje *ven* je díra v zemi.“

Chris se zvedne. Bolest jím projede jako nůž máslem.

Nate čeká, až se uklidní. „Jedinej způsob, jak je dostat ven, je nepokoušet se o to. Jestli je chceš vytáhnout z těchhle sraček, nejdřív se z nich musíš vyhrabat *sám*. Teprve potom jim můžeš pomoci.“

Chris se nadechne. „Jak našli Charlene?“

„Jak to mám vědět?“ Nate se na Chrise zadívá. „Varoval jsem Neila,“ řekne pak. „Neposlouchal mě. Tak mě, kurva, poslouchej ty, když s tebou mluvím.“

Jak? Jak se to mohlo takhle podělat?

Chris se nedokáže soustředit. Myšlenky mu neustále utíkají k Charlene a k jejímu signálu krupiéra blackjacku, kterým ho varovala, když na něj shlížela z balkonu.

Všude jsou policajti.

Sakra, jak zjistili, kde se schovala?

„Jak zlý to s tím ramenem je?“ ptá se ho Nate, zatímco pokračuje v ošetřování.

„Tenis už si asi nezahlaju.“ Chris stiskne zuby. Drtí mezi nimi bolest, která jím znovu prostupuje jako nůž změkklým máslem.

Pak mu s konečnou platností dojde něco, co už věděl, ale nechtěl si to připustit. Nechtěl to vědět.

Nate z výrazu Chrisovy tváře pochopí, co se mu honí hlavou. „Jo,“ kývne. „Je to tak.“

Neil je pryč. Zbytek jeho kumpánů je pryč. A Charlene to s ním vzdala. Zůstal sám.

Nemůže před tím zavřít oči.

Jak? Jak se to mohlo takhle podělat?

Klapalo jim to. Dokonce i s Vincentem Hannou z oddělení loupeží a vražd za zády měli dobré skóre. Dokud se to celý nerozbilo.

Proč se kolem ní motali ti zatracení fyzlové? Zmáčkli ji? Přituli ji zpívat? Chtěla jim Chrise vydat, ale na poslední chvíli si to rozmyslela? Žaludek se mu náhle sevře. Nahrbí se. Čeká, až to přejde.

„Co se stalo?“ ptá se, spíš sám sebe.

Teď mluví zřetelněji. Nate ho však záměrně ignoruje. Mlčky čistí stehy na Chrisově těle peroxidem. Vytáhne lékařské nůžky a začne připravovat nový obvaz. Až pak odpoví. „Nevím všechno.“

Chris se snaží zpomalit dech. Nate nanese na ránu – ošetřenou a zašitou veterinářem – antibiotický gel, přiloží sterilní gázové polštářky, přelepí je.

Chris se na něj nechce dívat. Chce ho praštit a prokopnout zeď, hned poté, co mu popraskají stehy na rameni.

„Nebudeš se moct rychle hýbat,“ promluví znovu Nate. „Proto musíš vypadnout hned. Někdo si pro tebe přijde, jasný? Odveze tě. Tam se o tebe postarají. Pomůžou ti. Ale jestli se kvůli nějakému tvému pitomému nápadu něco podělá, vykašlou se na tebe. Zapláceno dostanou tak jako tak, takže jim bude jedno, co se s tebou stane. Radím ti, aby ses jich držel. Moc jinejch šancí nemáš. Času od času zkusím zavolat.“

Nate chce vstát, ale Chris ho chytí za paži. „Sakra, co se stalo? Proč Neil...“

Nateovy oči jsou jako led. Je to jeho způsob, jak se vyrovnat se ztrátou.

„Varoval jsem ho. Nedal si říct. Cestou na letiště si to jel vyřít s tím hajzlem Waingrem a chytili ho.“

„Dostal Waingra?“

„Jo.“

4

Knihkupectví Hennessey & Ingalls zeje prázdnotou. Manažerka obchodu je nervózní. Třesou se jí ruce. Je osm hodin ráno, bulvár Wilshire, na který se Hanna dostal z Third Street, se stejně jako celá čtvrt teprve probouzí. Chodník před knihkupectvím někdo spláchl hadicí a teď svítí. Světlé podlahy z tvrdého dřeva a police v obchodě se lesknou. Hanna má s sebou knihu a účtenku. Manažerka začne hledat kamerový záznam ze dne, kdy byla kniha prodána. Prochází jednotlivé záběry a rychle přetáčí. Hanna stojí za ní, ruce zkřížené, v ústech převaluje žvýkačku a kolébá se ze strany na stranu. Žena mlčí. Není zvyklá jednat s policií. K Hannovi přichází Drucker.

Když se hodiny na obrazovce přiblíží k časovému údaji na účtence, Hanna zpozorní.

Na monitoru je McCauley.

Šedý oblek, bílá košile, pan Anonymní. Pohybuje se jistě a přesně. Ví, kam jde a co chce. Když přijde do oddělení odborné a technické literatury, vezme si knihu, kterou teď drží Hanna v ruce. *Odolnost titanu*. Je uzavřený, soustředěný, ostražitý. Listuje stránkami tam a zpět. Z úhlu kamery jsou vidět detailní makrofotografie různých druhů oceli.

Uličkou mezi regály prochází za Neilovými zády žena. Všimne si ho. Její pohled k němu sklouzne, když ho mívá, a nepatrně zpomalí. Neil jí nevěnuje žádnou pozornost.

„Zastavte to,“ požádá Hanna manažerku. „Přetočte to kousek zpátky.“

Manažerka to udělá.

Hanna ukáže na obrazovku. „Kdo je to?“

Manažerka k němu vzhledne. „To je Eady,“ odpoví. „Pracuje tady. Pracovala.“

„Kde je teď?“

Žena u monitoru pokrčí rameny. „Před dvěma dny dala výpověď.“

Hanna má pocit malého dílčího vítězství. Pronese jen jedno slovo. „Bingo.“

Eady má vysoké lící kosti a široké oči. Měkké vlny svých hnědých vlasů jako kdyby si vypůjčila z nějakého renesančního obrazu. Možná od některého z předchůdců Raffaella. Má pružný sportovní krok, na sobě oblečení ve stylu nenápadné městské elegance. Něco v jejím chování připomíná Hannovi laň, která se blíží k rušné silnici. Poznává ji.

Je to ta samá žena, která stála vedle Chevroletu Camaro.

Drucker získává celé její jméno, adresu, číslo sociálního pojištění a číslo řidičského průkazu. Děkuje manažerce a rychle vytáčí oddělení loupeží a vražd. Hanna už čeká venku před obchodem.

5

Dům, ve kterém Eady žije, se nachází na svahu nad Sunset Plaza. Malé místo s nekonečným výhledem přes rozlehlou mříž tvořenou ulicemi. Modrá obloha, na ní žhnoucí slunce. Místo má čisté linie prázdného malířského plátna. Na příjezdové cestě parkuje osamocená Honda Civic. Ulice je prázdná. Nikde ani živáčka. Nic se nehýbe. Hanna vede nahoru po příjezdové cestě tři detektivy a čtyři uniformované policisty. On, Drucker a dvě uniformy míří k hlavním vstupním dveřím. Casals a další dva policisté krácejí kolem domu k zadnímu vchodu. Hanna cítí mravenčení v prstech. Přepadá ho nejistota, cítí naléhavost. Se svou pistolí Combat Commander ráže .45 stojí na jedné straně dveří, Drucker s brokovnicí ráže 12 na druhé. Hanna natáhne ruku a zaklepe.

Žádná odpověď.

Zaklepe ještě jednou.

„Vlítáme tam?“ Uniforma za ním drží kompaktní beranidlo.

Pak se ale pohne klika a dveře se otevřou. V jejich stínu stojí žena, kolem které Hanna proběhl před hotelem Airport Marquee.

Hanna ji chytne za zápěstí, vytáhne ji ven a postaví ke zdi. Uniformovaná policistka rychle hledá na jejím těle zbraně. Zevnitř je slyšet Casals: „Čistý.“

Hanna ukazuje odznak. „Máme povolení k domovní prohlídce.“

Žena s hnědými vlnitými vlasy zírá nejdřív na něj, pak na Druckera. „Jsem zatčená?“

„Jo,“ odpoví Hanna. „Jste. Jak to dopadne, závisí na tom, co uděláte v příštích pěti minutách.“

Zamrká. Tvář má křídově bílou, oči červené, vlasy rozčuchané. Má na sobě staré trenýrky a tričko s potiskem jakési indie kapely. Hanna ji vezme za paži a vede ji dovnitř, do moderní kuchyně a obývacího pokoje, který slouží jako grafické studio. Za oknem je balkon s výhledem na město. Balkon slouží jako zadní vchod. Uniformy na něm stojí a zírají přes sklo do pokoje jako supi v černém. Drucker odemkne balkonové dveře a pustí je dovnitř.

„Venku čistý,“ hlásí jeden z policistů.

Shiherlis tu není. Žádné překvapení. Hanna slyší v hlavě tikání. Čas se krátí. Ukáže Eady na stoličku u televize.

Drucker reaguje na hlas ve vysílačce a zasune si sluchátko hlouběji do zvukovodu. Poslouchá. Ukončí spojení a kývne na Hannu, aby šel stranou.

Hanna se otočí k Eady zády, aby je neslyšela. Drucker šeptá: „Naprostě čistá. Žádný škraloup. Nedostává ani pokuty za špatný parkování.“ Hanna se obrací zpátky k Eady.

Eady stojí s rukama sevřenýma u boků a vypadá nepřítomně, jako kdyby tu byla jen jedna její polovina, zatímco ta druhá bloudí někde daleko. Hanna znovu mávne ke stoličce. Pak pokyne policistce s otevřenými pouty, aby si dala odchod. Tady nebudou pouta potřeba. Aspoň prozatím.

„Víte, co od vás chci?“ zeptá se.

Eady zavrtí hlavou.

„Chci, abyste mi vyklopila všechno, co víte o Neilu McCauleym a jeho kumpánech. Žádný lži, rozumíte? A nemusíte se držet zpátky. Zajímá mě všechno. Jestli se chcete vyhnout obvinění ze spoluúčasti, máte teď jedinečnou šanci. Mluvte se mnou.“

Škubne sebou. „Nevěděla jsem, kdo doopravdy je,“ odpoví. „O těch ostatních nic nevím.“

Hanna plácne dlaní na televizi. „Tohle vám, předpokládám, funguje. Viděla jste záběry z loupežného přepadení banky v centru? Na KNBC⁵ neběží nic jiného.“

„Řekl mi, že je obchodník.“

„A vy jste mu věřila? Co vám řekl, že prodává?“

„Kovy. Řekl, že je obchodník s kovy a že hodně cestuje.“

To odpovídalo tomu, co McCauley pověděl Hannovi, ale Hanna si to hodlá nechat pro sebe. Přiblíží se k ní. „Ale no tak, no tak. Po přepadení banky jste viděla jeho fotku ve zprávách. A přesto jste sedla do jeho auta a odjela s ním k hotelu Airport Marquee. Když jste na něj před hotelem čekala, v tom všem chaosu a zmatku, mezi pobíhajícími policajty, utíkajícími šilenci, nad hlavou vrtulníky, tak jste si myslela co? Že prodává kovový kuchyňský skříňky, nebo něco takového?“

Eady teď vypadá jako někdo uvězněný v hořícím domě, kolem něhož se každou chvíli zhroutí zdi.

„Až do včerejšího večera jsem nevěděla, čím se živí doopravdy,“ dostane ze sebe konečně. Snaží se najít slova, která by vysvětlila, proč s ním chtěla utéct. Žádná ji nenapadají. Některé věci nejde vysvětlit. „Potom, ke konci, mi pověděl pravdu. A pak už jsem... Ano,“ zašeptá. „Šla bych s ním kamkoli.“

Ona byla tím, koho chtěl mít McCauley po svém boku, když utíkal ke svobodě. Převrátila celý svůj svět, jen aby mohla být s ním.

⁵ Televizní stanice v Los Angeles v Kalifornii. Slouží jako vlajková loď západního pobřeží sítě BNC. [pozn. překl.]

Stála v otevřených dveřích camara a dívala se, jak McCauley couvá a rozbíhá se pryč od ní. Hanna si vybavuje ten pohled, jak na něj zírala. Byla strnulá. Zmatená. Teď už tomu Hanna rozumí. Cítila se opuštěná. Osamělá. Hanna vnímá její smutek. Vidí ještě dál, za něj. Její krátká vyhlídka na jiný život – divočejší, barvitější, vášnivější – s tímhle mužem po boku skončila.

Ví, že je v tom nevinně. Technicky vzato by mohla být obviněna coby komplic. Až na to, že jí není.

„Podívejte se, Eady,“ naléhá Hanna, „můžu vás ochránit. Ale musíte mi dát všechno. Tady a teď. S kým dalším byl Neil v kontaktu?“

Eady přemýšlí. „Michael. Zmínil se o nějakém příteli, který se jmenoval Michael. Byl to jeden z těch mužů, které zastřelili v centru.“

„Cerrito,“ pronese Ducker.

Eady kývne. „Řekl...“ Hlas se jí zlomí. „Řekl: *Když prší, zmokneš*. Michael znal rizika.“ Polkne.

Hanna ví, co si teď Eady v duchu říká: *A já jsem je znala také*.

Detektivové kolem ní zaplavují místnost zneklidňující energií.

Trestná výprava, pomyslí si Eady.

Nic, s čím by se kdy setkala.

Při prohledávání jejich věcí jsou invazivní a nelítostní. Zůstává po nich spoušť. Skoro jako kdyby jim to dělalo radost. Nebo jako by bylo jejich nezadatelné právo vytvářet nepořádek. Jak pracují, přeměňují tohle místo na cosi cizího. Čehokoli se dotknou, jako kdyby přestávalo být... její. I kdyby všechny ty věci vrátili na své místo, pro ni už to nebude stejné. Její osobní majetek už není jejím majetkem. Tím, jak berou jednotlivé předměty do rukou, je zbavují jejich jedinečnosti, kterou pro ni měly. Zbavují je jejich významu. Už to nejsou upomínky na něco, co prožila nebo co měla ráda. K čemu měla vztah. Stávají se z nich jen neživé předměty. Role vzácného japonského papíru, ručně vyráběného s pečlivostí a láskou, nejsou po zásahu policistů ničím jiným než stočenými

archy papíru. Nenechává prsty nepřátelsky vyhlížejících mužů a jedné ženy jim vzaly duši. Eady se cítí podobně jako ten papír.

Prázdna a bezvýznamná.

Když prší, zmokneš.

Nepřítomně se dívá před sebe, skrz okno, z něhož je výhled na město táhnoucí se do nekonečné dálky. Dřív ten pohled milovala. Naplňoval ji pocitem smířlivosti. V tom nekonečném prostoru bylo něco, co přesahuje lidské poznání. I tohle je pryč.

Hanna si všimne, že je v myšlenkách někde daleko. Snaží se získat její pozornost. „Podívejte se na mě. Haló, Eady. Vraťte se. Zůstaňte tu se mnou.“

Mírně omámená k němu otočí hlavu a poprvé skutečně vnímá jeho tvář.

Hanna si to uvědomuje. Ve všech zprávách, vysílaných od včerejška pořád dokola, se mluví o tom, že Neil McCauley byl zastřelen na letišti LAX. Policajtem.

Eady se na něj dívá. Hanna stojí přímo před ní. Pak se otrese, jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem.

„O kom dalším McCauley mluvil?“ ptá se Hanna. „Shiherlis? Chris Shiherlis? Říká vám to něco?“

„Ne.“ Její pohled najednou zbystrí. „Já už jsem vás viděla,“ vzpomene si. „Před hotelem.“

Hanna to nekomentuje. Klade další otázky. „Trejo? Breedan? Jejich manželky, přítelkyně, děti?“

„Ne,“ zavrtí hlavou Eady. „Vždycky byl sám. Zastřelil jste ho vy, vidíte?“

Hanna se drží zpříma, stojí před ní a pohupuje se. Její oči ztmavnou. Lesknou se. Téměř neslyšně zamumlá: „*Když prší, zmokneš.*“

Hanna zůstává stát na místě. Ztiší hlas. „S kým dalším byl v kontaktu?“

Eady si prsty prohrábne vlasy. Pokrčí rameny. „Cestou na letiště udělal zastávku. U zadních dveří nějakého baru se potkal s mužem.“

„Jaký bar? Co to bylo za muže?“

„Severní Hollywood, odbočka z Burbank Boulevard. Adresu neznám. Cihlový dům, střecha z vlnitého plechu, na zdech břech-
tan. Jmenovalo se to... Modré něco.“

Casals zopakuje její slova do vysílačky.

„Popište toho muže,“ řekne Hanna.

„Něco po padesátce, dozadu učesané blond vlasy, knír. Na sobě oblečení jako ze sedmdesátek.“

Hanna kývne na své muže.

Casals už identifikoval bar a vyslal k němu dvě jednotky, aby ho o dva bloky dál sledovaly.

Hanna napíše cosi na zadní stranu svojí vizitky a podá ji Eady. „Teď vám tady policistka nasadí pouta a odveze vás na stanici,“ vysvětluje. „Musíme vás oficiálně vyslechnout. Máte právníka?“

Ne, nemá žádného právníka. Není pořádně ani schopná vstřebat, co se právě děje. Její mysl se točí ve spirále strachu. Hanna si to uvědomuje.

„Tohle číslo je na právníka. Zavolejte na něj. Sežene vám někoho, kdo se zaručí za vaši kauci. U každého výslechu máte právo na advokáta. Rozumíte mi?“

Přikývne a podívá se mu do očí. Hanna chápe, proč ji chtěl vzít McCauley s sebou na svobodu.

„Kdybyste si vzpomněla ještě na něco dalšího, co by mi mohlo pomoci, zavolejte. Nemyslete, neváhejte, volejte.“ Než odejde, dodá: „A ano, musel jsem ho zastřelit.“

Jejich oči se znovu setkají. Dívají se jeden na druhého.

Pak se výraz její tváře změní. Teď se ho beze slov ptá: *Ještě něco?*

Ne, už ne. Je konec.

6

Když Hanna a tým SWAT dorazí k podniku Blue Room, slunce už je kousek za svým denním vrcholem. Omšelý bar pro místní dýchá starými časy. Na ulici je klid.

Povolení k prohlídce dostali v jednu odpoledne. Hanna, jeho tým, uniformy a zásahová jednotka SWAT se němu přiblížili z okolních ulic. Oba konce ulice, na které podnik stojí, zablokovali. Bezpečnostní kameru vyřadili z provozu.

Pokud je Chris Shiherlis tady, bude ozbrojen až po konečky prstů. Kdo další může být uvnitř?

Hanna, v neprůstřelné vestě, s poloautomatickou brokovnicí Benelli u těla, se s jednotkou SWAT přibližuje v dokonalém taktickém baletu ke vchodovým dveřím. Jsou jako jeden živý organismus. Tělo na tělo, chodidla v jednom sledu. Každý naprosto přesně ví, co má dělat. Hanna pokývá na velitele týmu SWAT. Hlaveň jeho zbraně míří vzhůru. Muž zvedne ruku a odpočítává pomocí prstů. Tichý vstup. Pět, čtyři, tři, dva, jedna... Když dosáhne nuly, namíří ruku ke klince dveří.

Dveře jsou odemčené.

Jsou vevnitř. Okamžitě pokryjí celý prostor. Podél zdi nalevo se táhne dlouhý bar. Za ním se v šeru leskne zrcadlo a skleněné láhve. Několik prvních hostů už přišlo na svůj nápoj. Postávají u barového pultu nebo sedí u vratkých stolků. Z jukeboxu se line *Gangsta'a Paradise*. Barman se otočí.

Hanna šteká společně s ostatními povely. „Ani hnout! Ruce nahoru!“

Jeden z důstojníků SWAT zařve na zákazníky: „Ke zdi! Ruce za hlavu!“

Druhý tým se takticky přesune po schodišti nahoru.

Barman ustoupí a zvedne ruce nad hlavu. Jeden z hostů se sune ke vchodovým dveřím. Když je otevře, čeká za nimi už Drucker. Jakmile se postará o hosta, vcházejí on a Casals s remingtonem 870 dovnitř.

Hanna míří k vysokému chlápku u baru. Ruce drží ve vzduchu, jedna je prázdná a v druhé má šálek kávy. Je to ten týpek, kterého jim popsala Eady. Starší, prošedivělé blond vlasy na ramena, sčesané z čela dozadu. Stojí k Hannovi zády. Jeho chladně modré oči si Hannu prohlížejí v zrcadle za barovým pultem.

„Ruce na bar,“ nařídí mu Hanna.

Chlápek ho poslechne. Je cítit kolínskou Brut. Jeho oblečení čpí čistírnou. Zatímco ho člen týmu SWAT prohledává, upírá do zrcadla stále stejně bezvýrazný pohled. Důstojník je s ním hotový a hází na pult klíče a peněženku.

Hanna ji otevře. Z řidičského průkazu na něj zírají stejně chladné modré oči jako ze zrcadla.

„Nathan,“ přečte Hanna chlápčovo jméno. „Tak jo, Nathane. Teď si pokecáme o našem společným příteli.“

Nate se k němu otočí, ve tváři neutrální výraz. „Znám vás?“ zeptá se.

„Jak mám, kurva, vědět, jestli mě znáš? Já znám tebe. A znám taky jednoho týpka, kterýho znáš i ty. Neil McCauley. Tak se jmenuje.“

Nateův obličej je prázdný. Jeho oči neprozrazují vůbec nic. „Kdo to má bejt?“

„Tvůj kámoš.“

„Zvonek nezvoní.“

„Jakej zvonek?“ pitvoří se Hanna. „*Cink cink?* Tenhle zvonek? Já ho slyším dost nahlas. Slyšíš ho taky? *Cink cink?*“

Nate mlčí. Ve tváři stále žádné emoce. Ani jedna jediná. Jen studené prázdno.

„Co takhle bezpečnostní kamera tam vzadu? Ty a McCauley u zadního vchodu? Jaký jsou šance, že tě s ním uvidíme na záznamu?“

Shora se ozve volání jednoho z důstojníků týmu SWAT. „Čistý.“ Do místnosti přichází velitel SWAT. „Všechno čistý,“ oznamuje. Chris Shiherlis tu není.

„Nulový,“ odpovídá Nate konečně na Hannovu otázku. „Ty šance jsou nulový.“

Hannou zalomcuje prudký vztek. I on ale dokáže skrýt emoce, když na to přijde. Navenek se usmívá jako kosa smrtky. „Fajn,“ kývne. Slova v ústech převaluje sem a tam. „Protože mazání

záznamů svědčí o tom, čemu my říkáme pocit viny.“ Rozhlíží se kolem sebe. Jeho oči jsou všímavé. Vševidoucí. Dodá: „Někdo vás dva spolu ale viděl. Vždycky se někdo takovej najde.“

Drucker se do toho vložil: „Proč lhát? Dobře, chcete lhát o něčem, co možná nemůžeme dokázat. Ale lhát o Neilovi? Tahle lež má hodně krátký nohy. Je to propadák. Proč o tom teda lhát?“

Nate se také rozhlédne kolem sebe. S pohrdáním klouže očima po svém baru, obsazeném detektivy a uniformami z LAPD. „Uniká mi, o co vám jde.“

„Uniká?“ Hanna pokrčí rameny. „Shiherlis. Christopher Shiherlis. Můj nos mi říká, že jsi prostředník. Dohazuješ kšeftíky, obrušuješ ostrý hrany. Jenomže právě teď jsou tak ostrý, že na nějaký uhlazení problémů můžeš zapomenout. I kdybys sám neměl na rukou krev, plaveš v pěkně smrdutým rybníku. Ještě pořád ti to uniká? Jo? Chceš slyšet fakta? Aby zvonek konečně zazvonil? *Cink cink?* Tak mě dobře poslouvej. Loupežný přepadení obrněný dodávky, tři mrtví. Přepadení banky, vražda jednoho z mejch parťáků, seržanta LAPD, a tří uniformovanejch poldů. To už je celkem sedm mrtvejch. K tomu tady máme vraždu Roberta van Zanta a jednoho... vymaštěnýho kreténa jménem Waingro.“ Hanna se nakloní k Nateovi. „Toho posledního prokazatelně odprásknul tvůj kámoš Neil McCauley. Ten samej McCauley, kterej mně osobně do očí řekl, že se do vězení už nikdy nevrátí. A měl pravdu.“

Nateovy chladné modré duhovky v bělmu protkaném prasklými červenými žilkami si lhostejně prohlížejí Hannu, jako kdyby ho sotva vnímaly. „Oddělení loupeží a vražd,“ řekne. „Zkuste si tyhle svý hry někde jinde.“

Hanna na sobě nedává znát žádné pohnutí mysli. Je jako stojatá voda. „Shiherlis na útěku mi může, ale nemusí uniknout. Pro tebe ta první možnost neplatí. Ty mi neutečeš. Na tebe mám spoustu času.“

Nate odvrátí zrak, pak se jeho oči vrátí opět k Hannovi. „Jestli na mě něco máte, zatkněte mě. V opačném případě tu nemáte co dělat. Vaše přítomnost mi odrazuje zákazníky.“

„Jo, jo...“ Hannova pozornost se upne na okamžik jinam. Důstojníci prohledávají kanceláře vzadu. Může jim to trvat hodiny. Hanna kývne na Druckera a vezme ho stranou.

„Ztráta času,“ říká šeptem. „Z tohohle chlapa nic nevyždímáme.“

„Co ho trochu zmáčknot?“

„Jeho? Bez šance. Tohle je bejvalej kriminálník ze starý školy. Dej ho někomu mladýmu, aby ho trochu pocuchal, a nedostane se s ním ani do základního tábora. Chris Shiherlis?“ Hanna chvíli přemýšlí. „Casals ho zasáhl nad vestou. Do klíční kosti. Možná do ramene. Teď na tom bude až moc mizerně na to, aby riskoval komerční let. A pokud jde o soukromý letadlo, můj nos mi říká, že pan *Prostředník-všechno-vyřeším* neměl dost času, aby ho pro něj zařídil. Shiherlis je na útěku, ale není ve vzduchu. Běží po zemi. To znamená, že pořád ještě nebude daleko.“

„Všechna policejní oddělení a agentury už mají k dispozici jeho zatykač,“ říká Drucker. „S fotkou z řidičáku a policejní fotkou.“

Hanna uvažuje. „Nebude vypadat stejně.“ Jeho oči se upírají do uličky, na kterou vedou zadní dveře. Prsty si poklepává na nohu. „Ušmikne si ten surfařskej culík. Nechá se ostříhat. Možná si obarví vlasy na tmavo. Ať náš umělec vytvoří novej upravenej portrét.“

„Jestli ho tlačí čas,“ podotkne Drucker, „namíří si to rovnou do Mexika.“

„A nepojede pustinou,“ zahučí Hanna. „Chci mít naše lidi na všech hraničních přechodech. Nech poslat zatykač s jeho novou podobiznou a ostatními údaji celním úřadům, pohraniční stráž, mexickému imigračnímu a jurisdikci ve státech Baja, Sonora, Chihuahua, Coahuila, Nuevo León a Tamaulipas,“ vyjmenovává Hanna. „Každej zatracenej hraniční přechod ze San Diega do Bronswillu ať je vytapetovanej jeho portrétem.“

Ze zadní uličky přichází důstojník SWAT. „Poručíku?“

Hanna se otočí.

Muž trhne palcem přes rameno. „Je tam samostatná garáž. Chcete ji vidět?“

Hanna ho následuje do uličky. Venku zahne za roh. Garážové dveře jsou otevřené. Hanna se zastaví a zírá dovnitř.

Čerstvá olejová skvrna, ještě nevsáknutá do betonu. Někdo odtud odjel. A není to dlouho.

7

Asfalt se vine do dálky před nimi jako temně krvavá stopa v žlutém pouštním písku. Vůz neúnavně ukusuje kilometr za kilometrem. Míří na východ. Z reproduktorů vyřvává rádio. Převážně mariachi⁶, občas přerušené krátkým žvaněním. Co za sebou nechali město Tecate, už ale rádio víc chrastí než hraje.

Odpoledne je tady na poušti u mexických hranic oslnivě bílé a rozmazané, jako když se člověk dívá dlouho do slunce, a pak uhne očima stranou. Interstate 8. Mezistátní dálnice. Chris ji dobře zná. Už po ní kdysi jel. Ženu, která sedí za volantem, nezná.

Los Angeles má za zády. Možná už se do něj nikdy nevrátí. Zůstala tam po něm jen olejová skvrna z týhle káry. Olejová skvrna na podlaze Nateovy garáže.

Bolest je zpátky. Vrátila se v plné síle. Tady, na dálnici uprostřed ničeho, je k nesnesení. Tady ji Chris nemůže zmírnit oxycodonem. Otevře doširoka oči a bojuje s další vlnou agónie. Jeho krční a zádové svaly tahají za klíční kost, roztržštěnou na kusy, než je k sobě poskládal Neilův známý psí doktor. *Prvotřídní práce, doktore Bobe*, bleskne Chrisovi ironicky hlavou. Parťák vás zatáhne k veterináři a dostanete péči ve veterinární kvalitě. Ale nakonec pořád lepší než drátem do oka.

⁶ Mexický hudební žánr. [pozn. překl.]

Myšlenky na Neila ho paralyzují. Chris pociťuje obrovské, nekonečné prázdno. Když mu Nate v kamrlíku nad obchodem s hudebninami v Korejské čtvrti řekl, že Neil je mrtvý, trvalo Chrisovi dlouhé minuty, než to vůbec pobral. Ani teď tomu jedna jeho část nevěří. Pro něj je Neil pořád tady – dokud si nevybavil Nateova slova.

Neil tuhle dálnici znal také. Ale to už je dávno...

Další vlna bolesti. Chris sevře sedadlo prsty. Kdyby aspoň věděl, kam jedou.

Nate ho u sebe nemohl nechat. Šlo jim oběma o kejhák. Chris si ho vybavuje, jak se k němu sklání.

Někdo si pro tebe přijde, jasný? Jestli se kvůli nějakému tvému pitomému nápadu něco podělá, vykašlou se na tebe. Zapláceno dostanou tak jako tak, takže jim bude jedno, co s tebou bude. Radím ti, aby ses jich držel. Moc jinejch šancí nemáš. Budou pro tebe mít potřebný papíry. Neboj se. To si sedne.

Kam? zeptal se ho Chris otupěle. *Kam pojedou?*

Na jih. Nate určil cestu, protože tohle Nate dělal. Dohazoval kšefty, poskytoval informace a hasil požáry, když nějaký vypukly.

Chris měl pocit, že mu plave hlava mimo tělo. *Můj podíl z kšeftu v bance...*

Bude v bezpečí. Založím účet přes trust Delaware. Budeš k němu mít přístup přes telefon, fax nebo počítač. Ale tam odtud, kam jedeš, na ty peníze zatím nesahej. Ne, pokud to nebude naléhavý. Neupozorňuj na sebe. Zůstaň neviditelný. Jasný?

Potřebuju něco z toho dostat k Charlene a Dominicovi.

Charlene. Vlákala ho do pasti. Proč?

Projel jí černý blesk. Co jí ti hajzlové udělali? Vyhrožovali, že jí vezmou Dominicka? Že půjde sedět? Nedali jí na vybranou? Ale nakonec si vybrala. Jinak by ho neposlala pryč. Jedno jediné gesto. *Dobírání karet je u konce.*

Nate vypadal zamyšleně. *Postarám se o to, ale nemůžu jí dát nic kromě hotovosti. Nic, co by zanechalo stopu. Zvedl se. Budu muset jít.*

Chris se také postavil na nohy, s námahou. Podal Nateovi ruku. *Díky.*

Jasně. Nate pokývl na rozloučenou. A odešel.

Za volantem sedí *někdo, kdo pro něj přijel.* Na sobě má džínsy, na nohou tenisky Reebok, v uších velké zlaté kruhy a na předloktí vytetovaný portrét svého vnoučete. Nemůže jí být ještě ani čtyřicet. Vypadá namakaně.

Chris k ženě za volantem pootočí hlavu. Řídí už několik hodin.

„Jak se jmenuješ?“

Vrhne na něj krátký pohled. Možná je překvapená, že dokáže vyslovit souvislou větu. „Na tom nezáleží,“ odpoví.

„Ty moje jméno znáš,“ namítne Chris.

„Jo. Jeffrey Bergman, Calgary, Alberta, Kanada.“

Mluví s přízvukem východního L.A.V bezpečném domě, kam ho odvezla od Natea, mu vzala jeho berettu a požádala ho, aby jí dal peněženku. Neochotně jí vyhověl. Převázala mu ránu a dala mu elegantní košili, sportovní sako a tmavé sluneční brýle, aby zakryly mlžný opar v očích, způsobený léky proti bolesti. Potom mu pomohla na sedadlo spolujezdce tohoto chevroletu, vklouzla za volant a vyjela na silnici, zatímco on se pomalu dostával z lep-kavě sladkého opojení do řezavé bolesti.

„Jediný, co potřebuješ vědět,“ dodá žena za volantem, „je to, že s Natem jsme něco jako rodina. Pracuju pro něj snad odjakživa a dělám to, za co mě platí. Jestli mi, do hajzlu, nevěříš, klidně tě vyhodím přímo tady a ty si můžeš zkusit někoho stopnout.“

Chris se pokusí zvednout obě ruce v uklidňujícím gestu. *Jo, fajn, dobrý, už nic neříkám.* Jeho levá paže při tom pohybu zařve bolestí. Chris vidí před očima bílou mlhu. Zalapá po dechu a opře se o okno.

„Jeď dál,“ zasípá.

Řidička kývne k přihrádce na rukavice. „Je tam obálka,“ řekne. „Najdeš v ní kanadský pas, novou peněženku s řidičákem, kreditkami, falešnými rodinnými fotkami. Americký a kanadský dolary a pár pesos.“

Chris sáhne pro obálku. Vyndá pas a peněženku a zastrká si je do kapes.

S pomalým výdechem se k ní otočí. „Ahoj. Já jsem Jeffrey, kurva, Bergman,“ představí se svým novým falešným jménem.

Žena za volantem pohne rty. Mohl by to být úsměv, těžko říct. „Frida, kurva, Kahlo.“

Slunce nad vyprahlou pouští nepřestává žhnout. Frida, kurva, Kahlo zahne k benzince. „Nate chtěl, abych zavolala a ohlásila se,“ řekne, když zastaví. „Žádný blbosti. Hned jsem zpátky.“

Vystoupí a jde k telefonní budce. Chris míří na toalety. V hlavě mu hučí a vidí rozmazaně, ale snaží se jít rovně. Ve vlašné vodě si opláchne obličej. Pak zvedne hlavu a zadívá se na svůj odraz ve špinavém zrcadle. Vypadá jako upír. Bledý, rty téměř modré, oči mu žhnou jako uhlíky. *Dej se do kupy.*

Frida právě domluvila. Zavěsí sluchátko do vidlice a vrací se k chevroletu. Tvář má bez výrazu, ale oči neklidné.

„Tak co?“ ptá se Chris.

„LAPD přepadla Nateův bar. Nic jim nedal, ale oni od něj nic nepotřebují. Nejsou hloupi.“

„Co dalšího? Něco bejt musí.“

„Přidali do tvýho zatykače novou policejní skicu.“ Přeměří si ho pohledem. „Tvůj portrét, prej blízko tomu, jak vypadáš teď. Pošlou zatykač na obě strany hranice. Musíme je převézt.“

Jedou dál. Když projíždějí obydlenu oblastí, kolem přívěsů a levných karavanů zapuštěných do tvrdého písku, Frida zrychlí. Hranice se vine několik kilometrů na jih, po jejich pravici. Karavany střídají předměstské domky. Je jich víc, než kolik jich tu stálo v roce 1988.

„Mexicali,“ poznamená Chris.

„Snadnej přechod. Byl jsi tam někdy?“

„Vyhni se mu.“

Frida se na něj podívá. „Důvod, proč tudy nechceš jet?“ zeptá se. Když Chris neodpoví, dodá: „Žádný strachy. Nebudeme se tam zdržovat.“

„Tak proč přecházet zrovna tam?“

„Protože je to nejrychlejší cesta k tvému letadlu, zlato,“ pronesla Frida lakonicky. „Startuje za hodinu. Buď v klidu. To dáme.“

Chris zavře oči a otočí hlavu k okénku. Nechce myslet na to, co se tu stalo. Vzpomínky jsou ale neúprosné. Neodbytné. Nejdou zapašit. Pronikají přímo do jeho mozku. Zavrtávají se do něj a bolí.

Opuštěný motel postavený v čínském stylu. Kšeft, na který se připravovali týdny. A pak... pak... Chris znovu, i po sedmi letech, cítí mesquite, střelný prach a krev. Spoustu krve. Jak snadno můžou věci nabrat jiný směr. V jednu chvíli se vezete na vlně, v další padáte přímo dolů. Můžete vyhrát, nebo prohrát. V mžiku.

Neil si to z nich odnesl nejvíc. Kdyby Chris někdy ztratil Charlene, zničil by toho, kdo by mu ji vzal. Vymazal by ho z povrchu zemského.

Od kapoty se odrazí sluneční paprsky a prostřelí Chrisovu lebku jako blesk. Chris zavře oči a drží dech tak dlouho, dokud největší bolest nepoleví.

Neil se z toho mohl dostat, řekl mu Nate. Byl jenom kousek od toho, aby byl teď volnej. Stačilo, aby mě poslechl.

Nate Chrisovi také řekl, že *Vincent Hanna je zkurvysyn. A právě teď se ten hajzl potuluje po městě a mobilizuje, koho může. To jediný, na co myslí, Chrisi, jsi ty. Zabil jsi mu parťáka.*

Teď je Chris sám. Daleko od domova. Chtěl by se vrátit, ale nemůže. Ne, pokud chce přežít. Jeho jediná šance je jít dál. Poslední šance.

Nezahazuj ji. Pokračuj. Neoblížej se.

Asi míli před městem El Centro sjede Frida Kahlo z dálnice a zastaví. Odpolední stíny se prodlužují.

„Sundej si brýle,“ řekne Chrisovi. „Chci se podívat na tvoje oči.“

Chris si stáhne z obličejce sluneční brýle a otočí se na ni. „Takhle?“

„Jo. Už si je nenandávej. Převezeš nás přes hranice.“

„Proč?“

Frida vystoupí z auta. „Když se budou ptát, řekneš jim, že jsem tvoje teta. Nebo chůva, pokud by se ti to zamlouvalo víc.“

Lehký sarkasmus v jejím hlase mu nevádí. Posadí se za volant, setře si pot z tváře a pomalu se rozjede. Tep se mu zrychluje. Buší do rány na rameni jako kladivo.

Osm kilometrů jižně od dálnice I-8, ve městě Calexico, přijdou k hranici. Před nimi jsou čtyři auta. Na druhé straně hranice se nachází město Mexicali.

Snadnej přechod, samozřejmě.

Nikoho na americkém kontrolním stanovišti nezajímá, že opouštíte Spojené státy. Ne, pokud nejste obchodník s drogami nebo zločinec. Nebo lupič stíhaný v L.A. za to, že zastřelil policajta.

Chris zpomalí a zařadí se. Vzduch se ochlazuje. Brzy zapadne slunce. Na začátku řady aut stojí pohraniční strážník, v ústech převaluje žvýkačku, lhostejný. V osvětleném strážním domku s fotografiemi a zatykači na tabuli, je ale další policista.

Strážce se žvýkačkou sleduje auta, jak popojíždějí dopředu. Má policejní postoj, prsty zaklesnuté za opaskem. Všechny ve vozech žádá, aby stáhli okénka. Jeden vůz pouští mávnutím ruky přes hranice, k dalšímu už se naklání. Žádá o doklad totožnosti.

Chris se dotkne rukou kapsy saka.

„Papíry jsou v pořádku,“ poznamená Frida.

Chris dál drží ruku na peněženke.

„Jeffrey?“ osloví ho žena na sedadle spolujezdce. „Christi?“

Ten sleduje strážníka.

Table sebranka, pomyslí si.

Jejich práce? Nic než vyhrožování a buzerace. Vyhrožovali jeho ženě. Jeho synovi. Byli by schopní zničit tomu krásnému chlapci život, jen aby dopadli jeho tátu.

Frida položí ruku na jeho. Chris se k ní prudce otočí. Sáhne mu do kapsy a vytáhne peněženku. Snaží se ji zastavit, ale ona je rychlejší. Nepodaří se mu to. Mezi falešnými rodinnými

fotografiemi se nachází snímek, který si Chris nenápadně vytáhl ze své staré peněženky, než mu ji Frida sebrala i s jeho berettou. Charlene s Dominickem v náručí. Chris po jejich boku. Úsměvy na tváři. Z každého milimetru na fotografii vyzařuje štěstí.

Frida si strčí rodinný portrét do kapsy džínů a vrátí mu mlčky peněženku. Chris bojuje se vztekem. Má sto chutí vyrazit dveře a vykopnout ji z vozu ven. Místo toho ale jen stiskne pevně volant.

Dvě auta před nimi jsou s mávnutím puštěna dál. Pohraniční strážník, pan *Já tady jsem bůh*, ho posunkem zve dopředu. Druhý, sedící ve strážní budce, se znuděně podívá do počítače, poté na tabuli s hledanými zločinci a následně na Chrise.

Pak znovu uhne očima k tabuli.

Pan *Já jsem tady bůh* si prohlíží Chrisův obličej přes sklo okénka.

Chris ho na jeho pokyn stáhne dolů. Snaží se tvářit lhostejně, ale uvnitř to s ním šije.

Frida se najednou rozpláče.

„Kam jedete?“ zeptá se strážník.

„Do Mexicali,“ odpoví Chris.

Frida vytáhne z kabelky balíček kapesníků Kleenex a začne si do něj utírat velké slzy.

Muž se sklání, pohlédne na ni, na Chrise. „Je všechno v pořádku?“

„Její babička měla včera mrtvici. Celá rodina je strachy bez sebe. Chceme tam dojet co nejdřív.“

Frida upře vlhké oči na strážníka. „Promiňte, důstojníku. Těžký den.“

Z domku vyjde muž, který si před chvílí Chrise prohlížel, a jde směrem k nim. Chris cítí, jak se mu napínají svaly v těle. *Do prdele.* Teď by se mu hodila jeho beretta. Proč jí dovolil, aby mu ji vzala?

Strážník se žvýkačkou se na Chrise znovu zadívá. Vidí jeho únavu, slabost, zranitelnost. Chris je neozbrojený. Sotva se může hýbat. Kdyby ale teď prudce rozrazil dveře a šlápl na plyn, byl by za čarou dřív, než by se pan *Já jsem tady bůh* vyhrabal na nohy.

Jeho kolega, s milimetrovým strništěm na hlavě, najednou naléhavě řekne: „Pojď.“

První strážník mrkne naposledy na Chrise, pak na Fridu. „Doufám, že vaše babička bude v pořádku. Jeďte.“

Chris zařadí rychlost a plynule se rozjede. Dělá mu to potíže, protože kladiva v rameni přidala na síle. Po několika metrech zvedne oči ke zpětnému zrcátku. Strážníci obklíčili auto, které čekalo za Chrisem a Fridou. Ruce mají položené na svých zbráních v pouzdrech. Krátkovlasý důstojník nařizuje řidiči, aby stáhl okénko.

„Co se děje?“ zeptá se Chris.

„Jeď dál.“

Chris poslechne. Bolest je teď tak nesnesitelná, že skoro omdlává.

„To je můj bratr,“ vysvětluje Frida.

„Kdo?“

„V autě za námi. Zavolala jsem mu z telefonní budky, když jsme zastavili. Vypadá jako ty.“ Otočí se. „Docela hodně jako ty.“

Chris má chuť se smát. Znovu mrkne do zpětného zrcátka. Řidič stojí vedle auta, podává strážníkům řidičský průkaz. Vysoký, v dobré kondici, s krátkými tmavými vlasy a slunečními brýlemi na očích, které zaujaly pozornost mužů zákona. Teď po něm chtějí, aby si je sundal.

„Eliso...“

„Cože?“

„Myslel jsem... Frido.“

Frida odloží balíček kapesníků. Už ho nebude potřebovat. Kolem mexického kontrolního stanoviště projedou bez problémů. Jsou v Mexicali. Palmy, *cambios*⁷, turistické hotely, přívětivé čínské pagody natřené červenou, zelenou a zlatou barvou a velká cedule s nápisem: BIENVENIDOS A MEXICALI.

⁷ Směnárný. [pozn. překl.]

V hlavě ho znovu zahryžou vzpomínky.

Do hajzlu. Proč zrovna sem?

Místo dopředu jdu zpátky. Do pekla. Do prázdnoty.

„Nezůstanu tady,“ zamumlá. „Tady pro mě nic není.“

„Tohle není cíl,“ odpoví mu Frida. „V klidu.“

Chris řídí dál, dokud neuslyší její hlas. „Zastav.“

Prašná zemědělská půda před nimi se táhne až k obzoru. Chris zajede ke krajnici a vyhodí rychlost. Frida vystoupí a zamíří ke kufru. Když se vrátí, podá mu černou cihlu satelitního telefonu.

„Máš minutu. Ani o vteřinu víc.“

Potom s rukama vraženýma do kapes kalhot zamíří do polí, aby měl soukromí. Chris vyleze z auta. Opře se o kapotu. Sevře přístroj, nadechne se a na klávesnici vyťuká číslo.

Nejdřív uslyší dlouhý vyzváněcí tón. Pak její hlas.

„Haló?“

Její hlas je vzdálený, plechový, ale je tam. *Ona* je tam. Není zatčena. Ani na útěku. Je doma.

„Lásko,“ řekne Chris.

Ticho. Nic. Dokud se neozve zvuk, který by mohl být dlouhým vydechnutím.

„Jsi v pořádku?“ ptá se ho.

Ani náhodou. Možná už nikdy nebudu. Nemusí to říkat nahlas, protože ona to ví. Zbývá mu už jen čtyřicet sekund.

„Jak se má Dominick?“

„Leží mi na klíně a spí. Je zdravý a v bezpečí.“

Chrisovo srdce se zklidní. „Poslouchej mě, lásko, a věř tomu, co ti řeknu. Někdy. Nějak. Ale až to půjde, až budu moct, budeme zase spolu.“

Vteřiny utíkají a neozývá se žádná odpověď. Frida na kraji pole se dívá na hodinky. Pak se otočí a vyrazí zpátky ke Chrisovi.

„Charlene.“

„Slyším tě.“

Kolem projíždí velký farmářský nákladák, za ním cisterna s benzínem.

Chris přikývne a zavře oči. Slyší, jak se Frida přibližuje.

„Nevím, co se stalo,“ vydechne Chris. „Nevysvětluj mi to. Nechci to vědět. Budu si myslet, že jsi to udělala proto, abys mě varovala.“

Frida natáhne ruku pro telefon.

„Buď silná,“ loučí se Chris s Charlene. „Miluju tě.“

Její hlas zní přízračně. „Já tebe taky.“ Vydá zvuk. Možná vzlyk. „Navždy.“

Frida vezme Chrisovi telefon a ukončí hovor.

Chris se posadí zpátky za volant. Tmavnoucí obloha se třpytí. Anebo se mu to zdá. Frida vrací telefon do kufru. Pak si z kabelky vezme zapalovač a fotografii, na které je Chris s Charlene a Dominickem. Škrtně, vyskočí plamínek a olízne roh fotky. Frida počká, až se začne kroutit a červenat. Pak ji upustí na zem a rozdrtí na prach. Nasedne do auta a zabouchne dveře.

„Jeď,“ řekne.

„Kam?“ Jeho hlas je prázdný.

„Přes hory. Bude tam čekat letadlo.“

„Kam poletím?“

„Nemám páru. Jediný, co vím, že tě mám dovézt k letadlu. A že to bude dlouhej let.“

Když vjíždí na dálnici, ohlédne se. Západ slunce barví nebe do dramatických, sytých fialových a oranžových odstínů. Vzduch je pořád chladnější. V bočních zrcátkách vidí Chris druhou stranu hranice. Světla Kalifornie, která se mihotají jako fata morgana.

Opouští zemi smrti.

Míří do země smrti.

Neile, bratře.

Charlene, Dominicku.

Nějak. Někdy. Vrátím se.

Upírá oči na poušť a na modro-hnědé hory, které na obzoru vystupují z mlhy. Tohle je země krve a duchů. Zničených životů po jedné zpackané akci.

Dýchej, říká si v duchu. Prostě, sakra, dýchej.

ČÁST DRUHÁ

Rok 1988

Las Vegas

Chris Shiherlis je ve městě teprve pár hodin, ale hodiny ve Vegas letí jako psí roky. Přijíždí ke vchodu do Caesars Palace ve špinavém černém kabrioletu Corvette. Den je rozpálený sluncem. Horko má takovou sílu, že by dokázalo člověku vypálit díry do očí a sežrat mu mozek zaživa. Vyleze z auta a hodí klíčky mladíkovi z hotelové parkovací služby. Zítř ráno letí do Chicaga kvůli kšeftu, ale dneska má volno a hodlá si to užít. V kapse mu leží pěkná rulička bankovek, které jsou už celé natěšené, až si za ně nakoupí hromadu žetonů nebo si vsadí. Nový oblek, modrá hedvábná košile. Ležérní účes, na očích sluneční brýle. Když prochází dveřmi do kasina, sundá si je.

Kostky, blackjack, sportovní sázky... To je svátek. Chris pluje kasinem mezi výkřiky, hudbou, mechanickým drnčením herních automatů, zvoněním jackpotů a cinkáním mincí v kbelících stárnoucích gamblerek, s cigárem zavěšeným v koutku úst. Sexy kočky u rulety. Týpci v oblecích hypnotizují kuličku, která poskakuje mezi políčky. Temnota, světlo, magie. A Chris je tady, připraven uzavřít smlouvu s čarodějem a sklidit odměnu. *Presto.*

Když se očima rozhlédne kolem sebe, spatří *ji*.

Stojí vedle staršího chláпка u stolu s kostkami, nad hlavou kužel jantarového světla, za sebou neony a třpytky. Zářivá i tajemná. Její silueta se na okamžik stává středobodem vesmíru. Všechno okolo ní mizí, vytrácí se, splývá do jedné rozmazané šmouhy. Hlasy a výkřiky se slíjí v jeden monotónní šum. Všechno je jako rozpité – kromě ní. Ona je jako oheň a voda. Divoká i uhlazená. Chris se od ní nemůže odtrhnout.

Zvedne hlavu a podívá se přes stůl. Její oči se dotknou jeho tváře.

Jako by se ho dotkl blesk.

Černé vlasy, lesklé, jako Kleopatra. Černé elastické šaty bez rukávů obepínají její tělo jako druhá kůže. Při každém pomalém pohybu jsou pod nimi vidět svaly jejího pružného sportovního těla. Hladká bronzová pokožka. Choker kolem krku s masivním křížem, osazeným tyrkysovými a granátovými kamínky. Je ztělesněním amerického mládí. Oči má tmavé a vědoucí.

Triadvacet, uvažuje Chris. Možná čtyřadvacet.

V davu kolem stolu s kostkami to kypí nervózním vzrušením. Starší chlápek – černý oblek, stříbrné vlasy, pronikavý, nemilosrdný pohled newyorského bankéře – zvedne kostky a podívá se na ženu vedle sebe. Přejede mu rukou po paži, nakloní se ke stolu a foukne na kostku. On na ni pořád zírá. Upírá na ni zrak příliš dlouho. Majetnicky. Nejistě. Bez sebedůvěry.

Tenhle maník jde prohře přímo naproti, pomyslí si Chris.

Božské světlo v místnosti kostkám požehnal, ale jemu chybí víra.

Chris se drží zpátky. Bankéř hází kostkou. Lidé kolem stolu vydechnou zklamáním.

Já to věděl.

Chris obchází stůl a dává si načas. Rolička peněz v jeho kapse už začíná být netrpělivá.

Bankéř dopije zbytek whiskey. Tváří se kysele. Čelo má zamračené. Žena s vlasy Kleopatry ho tře dlaní po zádech. Vstřícně a soucitně.

Netvoří pár. Tohle je její práce. Chris je o tom alespoň přesvědčen. Živí se tím, že stojí vedle podobných seladonů a plní stanovené úkoly. Krmí jejich ega, zvedá jim sebevědomí a zvyšuje jejich pocit důležitosti. Musí je přesvědčit, že dneska bude stát štěstěna na jejich straně. I když nakonec prohrají, dnes večer budou vítězové. Jejich nejvyšší cenou je ona po jejich boku. Bohyně s vlasy královny Kleopatry. A i když jí za její společnost platí, měli by vědět, jaké ve skutečnosti mají štěstí.